

една вещица. Имаше само единъ, който каза, че по-добръ прѣдпочиташе самъ той да ся изгори, нежели да осѣди една невинна душа. Подиръ нѣколко дни, царицата найдѣ лъжливы свидѣтели, които засвидѣтелствувахъ че този сѣдѣя былъ говорилъ зло за царицѣтъ. Отзехъ му званіето, и го доведохъ до тамъ, щото да проси милостинѣ съ женѣ си и дѣцата си и да ся храни. Веселинъ извади едно голѣмо количество жълтицы отъ кесіѣтъ на баща си, и като ги даде на сѣдѣѣтъ, съвѣтува го да отиде на другѣ нѣкоѣ странѣ да живѣе. Между туй Веселинъ ся намираше на свадѣ, отъ когато можеше да ся направя невидимъ: той дозна много тайны; но като бѣше единъ почтенъ момѣкъ, никога нищо не казваше, което можеше да нанесе зло нѣкому, освенъ само туй, което можеше да принесе ползѣ на господаря му. Като влизаше често въ царскыя кабинетъ, той чу че царицата думаше на мѣжа си: „Не сме ли най-злоче-сти като имаме Златка за наследникъ? ный натрупах-ме много сѣкровища, които ще той разпилѣе като токо ся воцари; а Скъпчо, който е икономистъ, вмѣсто да бъркне въ тѣзи сѣкровища, той ще ги умножи; да ли не ще има нѣкое срѣдство, та да го пропѣдимъ? — Нека ся размыслимъ на туй, и отго-вори царѣтъ; и ако ни не дойде до рѣцѣ, тогава отъ страхъ за да ги не разпилѣе, трѣбва да ги закопаме,“ Веселинъ сѣщо тѣй слушаше сичкытъ дворяны, които, за да угодѣтъ на царя и царицѣтъ, говорехъ злѣ за Златка, и похвалявахъ Скъпча; сетнѣ по излизаніето имъ отъ при царя, дохождахъ при принца и му казвахъ, че сѣ му държали странѣ прѣдъ царя и царицѣтъ; но принцѣтъ, който знаеше истиннѣтъ чрѣзъ посрѣдството на Веселина, имъ ся подсмиваше